

Бог е любов

„Една житейска истина, която е най-добре да осъзнаем възможно най-бързо“

Аз съм Божицара. Ще Ви разкажа как протече животът ми в училищните години, защото съм сигурна, че в днешно време децата се оплакват и за най-малката несгода в живота си, но не осъзнават, че има и по-лоши неща от това да не носиш скъпарските обувки, които всички имат.

* * *

В училище винаги завиждах на останалите момичета – за марковите дрехи и скъпите гримове, които носеха. Щом минех покрай някое момиче, получавах толкова груби коментари, че не искам да си ги припомням. Когато влязох в гимназията, вече всичко беше наред по отношение на финансовото състояние на семейството ми. Баща ми основа успешна кантора, която печелеше доста добре. Но с времето, отношенията ми с него се обтегнаха. След няколко дни напусна мама.

За щастие, можехме да се оправим. Тя завърши медицинското си образование и стана много успешен кинезитерапевт.

Но както знаем и от приказките, радостта не трае дълго. Мама се разболя от рак. Влезе в болница. Все пак успяхме да осигурим парите за лечението. От ден на ден обаче жизнерадостната ѝ усмивка увяхваше. Беше очевидно, че животът я напуска. Знаех, че ще я загубя. Просто не знаех кога.

Повтарях си, че трябва да съм силна ... или поне пред нея. Не можех да си позволя да загубя надежда, защото иначе и тя щеше да я загуби. А това нямаше да подобри положението.

Един ден, след училище, отидох при нея. Когато влязох в стаята ѝ, видях нещото, което винаги ми помагаше да се почувствам по-добре – нейната усмивка. Но не усетих онова топло чувство, а буца в гърлото ми. Усетих как ледени окови обвиват сърцето ми.

Не помня как, но разговорът стигна до темата дали Бог наистина съществува. В последно време често говорехме за Бог. Тя беше силно вярваща, така че не се учудих. Но въпреки че бях кръстена, бях скептично настроена към цялата тема. Но думите, които чух онзи ден, се запечатаха дума по дума в ума ми.

– „Никой не трябва чрез своите убеждения да подкопава вярата на другите в каквото и да е. Никой не заслужава това му право да бъде потъпквано или отнето. Всеки човек сам избира в какво да вярва, затова и всички си имат свои убеждения. Аз не вярвам в паралелните вселени, въпреки че ти вярваш, но и ти не вярваш в Исус, нито в Бог. И все пак, ние се обичаме. И се

разбираме. Всеки избира сам за себе си. Дори ти и аз да правим абсолютно същият избор в даден момент, то резултатите и при двете ще са различни. Знаеш ли защо става така, Божида? Животът на всеки се е стекъл по различен начин; миналите му избори ще рефлектират върху сегашното му състояние. В един момент грешките „идват“ при теб и ти напомнят, че си ги направил. Няма как в миналото да си посял зло, но да очакваш да жънеш добро.“

На вратата почука един лекар. Отвори я бавно, доближи се до системата на мама и вля някаква бледожълта течност в системата ѝ. Разбрах, че трябва да си тръгвам. Целунах я по челото, взех си нещата и си тръгнах.

Когато влязох в колата, се разплаках. Не исках мама да си отиде, но усещах, че рано или късно, ще се случи неизбежното. Тръгнах към църквата „Света София“. В нея ме кръстиха, когато бях на 9. Едва когато стигнах пред входа, осъзнах, че съм прекарала с мама 4 часа. Открехнах дървената врата и чух много нежен женски глас, който рече „ Сега идвам!“ . Определено жената беше изненадана да види 19 годишно момиче пет минути преди църквата да затвори.

– Каква свещичка ще желаеш, детето ми?

– 3 свещички от 40 стотинки.

Тя ми ги подаде. Пуснах монетата от 2 лева в ръката ѝ. Тя ми връща рестото. Пуснах го в кутията за дарения.

Тръгнах към свещниците. От дясно на пътеката имаше един празен. Пред него имаше икона на Света Богородица.

– Света Богородице, закрилнице на всички майки, моля те от все сърце, излекувай мама! Моля те, моля те, моля те! – прекръстих се и прошепнах – Амин!

Отдолу имаше място и за мъртвите. Там мислено се помолих на баба и дядо също да помогнат на мама, защото единственият звук, който излезе от гърлото ми беше сподавено ридание.

Тръгнах назад, към пейките. Седнах на едната и заплаках. Отчаянието изпълни тялото ми. Не знаех дали ще мога да продължа без мама. Тя винаги беше моята скала, когато всичко около мен се рушеше.

Жената дойде при мен, прегърна ме през рамо и рече:

– Бог е една сила – всесилна. Може да ти даде всичко, стига да знаеш какво искаш. Само вяра трябва. Мило дете, отвори сърцето си и позволи на Бог да се настани в него. Няма да усетиш ни страх, ни болка, ни отчаяние. Само любов. Запомни едно нещо – Бог е любов!

Тя стана, отиде до стаичка встрани от пътеката и се върна с одеяло и възглавница. Подаде ми възглавницата и ме зави с дебелото, топло одеяло. Почувствах се обичана и в безопасност. Заспах неусетно.

Събудих се от вибрацията, която усетих в джоба на суитшърта ми. Беше номерът на болницата. Изхвърчах от църквата и едва не ме блъсна една кола, докато пресичах улицата на бегом. Колата

ми беше паркирана точно пред изхода. Докато карах, почувствах буцата в гърлото ми отново да се надига.

Когато влязох в стаята на мама, видях една медицинска сестра да затваря очите ѝ.

– Съжалявам за загубата Ви! Мисля, че бихте искали да го запазите.– рече ми с пресипнал глас.

Протегна ръката си, бавно отвори дланта си и ми подаде огърлицата на мама. Прибрах я в джоба на якето ми. Жената излезе.

Приближих се до леглото на мама. Докоснах ръката ѝ. Лед.

Започнах да се разхождам в стаята. Разплаках се. Никаква реакция. Развиках се. Пак нищо. Най – накрая седнах на столчето от дясно на леглото. Хванах ръката ѝ и я приближих към лицето ми.

Пуснах я. Извадих огърлицата от джоба ми. Носеше тази висулка откакто се помня. Отворих я. От едната страна имаше снимка на мен с баща ми. А от другата, сякаш откъснато от късметче за кафе листче, пишеше:

„БОГ Е ЛЮБОВ!“